

GUY DE MAUPASSANT

En Landtur

Fem Maaneder i Forvejen var det blevet bestemt, at de paa Fru Dufours Navnedag - hun hed Pétronille - skulde køre ud og spise Frokost et Sted i Omegnen af Paris. Turen var bleven imødeset med saa stor Utålmodighed, at de den Dag, da den endelig skulde gaa for sig, stod meget tidlig op.

Hr. Dufour havde laant Mælkemandens Vogn og kørte selv. Den var paa to Hjul og meget propert holdt; den var overdækket med et Tag, som bares af fire Jernstænger, til Taget var fæstet et Omhæng, som de paa de tre Sider havde rullet op for bedre at kunne se ud over Landskabet. Kun den bageste Del af Omhænget flagrede i Vinden som en Fane. Ved Siden af Manden sad Konen og bredte sig i en pragtfuld kirsebærrød Silkekjole. Den gamle Bedstemoder og en ung Pige var anbragt paa to Stole bag i Vognen. Og endelig kunde man se noget lyst Haar stikke frem, det var en ung Mand, som i Mangel af en Siddeplads havde strakt sig ud paa Bunden af Vognen, saaledes at kun Hovedet ragede op over Kanten.

De kørte igennem Champs Elysées, og da de var kommen forbi Fæstningsværkerne og Porte Maillot, gav de sig til at se paa Omegnen. Da de var naaet til Neuillybroen, sagde Dafour:

„Saa, nu er vi endelig paa Landet!”

Det var Signalet til, at hans Kone øjeblikkelig faldt i Rørelse over Naturen.

Ved Courbevoie blev de betaget af Beundring over Horisontens Vidder. Nede til højre laa Argenteuil, hvis Kirkespir ragede højt i Vejret, og ovenover hævede sig Højderne ved Sannois og Moulin d'Orgemont. Til venstre tegnede Aqvædukten ved Marly sig mod den klare Morgenluft, og langt borte kunde man skelne Saint-Germains terrasseformede Skrænter. Lige overfor, ved Enden af en Række Høje, antydede en Mængde opgravede Jorddynger, at her skulde Corneilles nye Fort ligge. Helt ovre bagved, langt, langt væk, skimtedes oven over Marker og Landsbyer en mørkegrøn Skovlinie.

Solen begyndte at brænde dem i Ansigterne; Øjnene blev hele Ti-

den fyldte af Støv, og paa begge Sider af Vejen oprullede sig et uendeligt, bart, smudsigt og stinkende Landskab. Det saa ud, som hele Egnen var ramt af Spedalskhed, og at den skrækkelige Sygdom endogsaa havde gnavet sig ind i Husene, for Skeletter af sammenfaldne og forladte Bygninger og smaa Hytter, der aldrig var bleven færdige, fordi der ikke havde været Penge til at betale Haandværkerne med, stod og gabede med deres fire Mure uden Tag.

Hist og her voksede frem af den ufrugtbare Jordbund lange Fabrikskorstene, det eneste, som kunde gro i de raadne Marker, over hvilke Foraarsvinden førte en Stank af Petroleum og Skifer, blandet med en anden, endnu mindre behagelig Lugt.

Endelig kørte de for anden Gang over Seinen, og paa Broen blev der almindelig Begejstring. Floden laa blændende blank og en lys Soltaage dirrede over den. De følte sig gennemstrømmede af en blid Fred og en velgørende Frisklied ved endelig at indaande en renere Luft, der ikke var svanger med sort Fabriksrøg eller Lossepladsernes Uddunstninger.

En Mand, som gik forbi, sagde dem Navnet paa Stedet: Bézons.

Vognen standsede og Dufour gav sig til at Læse paa det lokkende Skilt over en Beværtning:

„Restaurant Poulin, fortrinlige Fiskeretter, Selskabskabinetter, Have og Gynger.”

„Naa, Madam Dufour! Hvad synes du om det? Skal vi tage derind?”

Det var Konens Tur til at læse:

„Restaurant Poulin, fortrinlige Fiskeretter, Selskabskabinetter, Have og Gynger.”

Saa saa' hun længe og opmærksomt op og ned ad Huset.

Det var en almindelig, hvidkalket Landsbykro, som laa lige ud til Landevejen. Gennem den aabentstaaende Dør kunde man se ind i Stuen, hvor to søndagspyntede Arbejdere stod foran den lysende Zinkdisk.

Endelig bestemte hun sig:

„Ja, der ser hyggeligt ud,” sagde hun, „og saa er der Udsigt.”

Vognen drejede ind bag om Kroen paa en stor Plads, som var beplantet med høje Træer, og som kun ved en smal Vej var skilt fra Seinen.

De steg af Vognen. Manden sprang først ned, saa aabnede han sine

Arme for at tage mod sin Kone. Vogntrinet, der bæres af to korte Jernstænger, var saa langt nede, at Fru Dufour for at naa det var nødt til at fremvise det nederste af et Ben, hvis oprindelige Finhed nu forsvandt under en Overflod af hængende Fedt.

Dufour, som allerede følte sig helt oprømt ved at være paa Landet, kneb hende hastigt i Læggen, saa tog han ind under hendes Arme og satte hende som en vældig Pakke tungt ned paa Jorden.

Hun slog med Haanden ned ad sin Silkekjole for at børste Støvet af, saa begyndte hun at se sig omkring for at gøre sig Rede for, hvor hun var.

Hun kunde omtrent være en seks og tredive Aar, hun var stor, svær og fornøjelig at se paa. Hun var saa voldsomt indsnøret i sit Korset, at hun kun med Besvær kunde trække Vejret, og Trykket fra denne Maskine tvang Brystets Overflod af bævrende Fylde opad, helt op til den dobbelte Hage.

Derefter lagde den unge Pige Haanden paa sin Faders Skulder og sprang uden Hjælp let ned paa Jorden. Den lyshaarede unge Mand var kommen ned ved at sætte Foden paa Hjulet, og han hjalp nu Dufour med at aflæsse Bedstemoderen.

Derpaa blev Hesten spændt fra og bundet til et Træ, og Vognen faldt lige paa Næsen med de to Stænger ned i Jorden. De to Mænd havde trukket deres Frakker af og vaskede deres Hænder i en Spand Vand, hvorefter de sluttede sig til Damerne, som allerede havde fundet hen til Gyngerne.

Frøken Dufour prøvede paa at staa op og gyngte, men det kneb med Kræfterne til at faa Gyngen frem. Hun var en smuk ung Pige i Alderen fra atten til tyve, en af den Slags Kvinder, som blot i Forbigaaende paa Gaden kan vække et pludseligt Begær, der bringer Sanserne i Oprør og lige til Aften fylder en med en ubestemmelig Uro. Hun var høj, slank i Livet og bred om Hofterne, hun var meget mørk i Huden, havde meget store Ojne og meget sort Haar. Under hendes Kjole tegnede hendes Legemes faste Rundinger sig skarpt og tydeligt, endnu mere fremhævede ved de Anstrengelser, hun gjorde med Hofterne for at komme i Bevægelse. Hendes strakte Arme holdt fast i Tovene oppe over hendes Hoved, saa at hendes Bryst ved hvert af hendes Skub fremefter hævede sig højt opad. Hendes Hat, som et Vind-

stød havde revet af, var faldet ned paa Jorden bag ved hende. Lidt efter lidt kom Gyngen i Fart, og hver Gang den fløj tilbage, kunde man se hendes slanke Ben helt op til Knæene, medens den berusende Duft fra hendes Skørter slyngedes ud mod de to Mænd, der leende stod og saa paa hende.

Fru Dufour havde sat sig i den anden Gyng og blev enstonigt og klynkende ved med at tigge:

„Aa, Cyprien, kom og skub mig — kom dog og skub mig, Cyprien.”

Omsider føjede han hende; han smøgede sine Skjorteærmer op, som om han skulde tage fat paa et Stykke haardt Arbejde, og fik med uendelig Møje sin Kone sat i Gang.

Hun klamrede sig krampagtigt fast til Tovene og lioldt Benene lige stift ud for ikke at komme til at støde mod Jorden. Hun mærkede lienrykt, at hun blev helt ør af den gyngende Bevægelse. Hendes overflødige Fedt bævrede uafbrudt ligesom Sky paa et Fad. Men da Farten blev større, følte hun, at det svimlede for hende, og hun blev bange. Hver Gang Gyngen fo'r tilbage, udstødte hun et gennemtrængende Skrig, som fik alle Egnens Dreng til at strømme til; og længere henne foran hende, oven over Havehækken, skelnede hun utydeligt en Række nysgerrige Ansigter, som Latteren fik til at skære de skrækkeligste Grimacer.

En Pige var kommen ud, og Frokosten blev bestilt:

„Smaa stegte Seinefisk, Haresteg, Salat og Dessert,” befalede Fru Dufour overlegent.

„Og saa kan De bringe to Liter almindelig Rødvin og en Flaske Bordeaux,” sagde hendes Mand.

„Vi vil spise i det grønne,” tilføjede den unge Pige.

Bedstemoderen havde ved Synet af Husets Kat pludselig faaet et Anfald af Omhed; i de sidste ti Minutter havde hun forfulgt den, medens hun samtidig ødslede med den mest lokkende, men alligevel unyttige Kalden. Dyret, der sikkert indvendig følte sig smigret over denne Opmærksomhed, holdt sig hele Tiden ganske nær ved den skikkelige Kones Haand, uden dog alligevel at lade sig fange, og vandrede roligt omkring alle Træerne, som den med Halen løftet ret op i Vejret gned sig op imod, smaaknurrende af Velbehag.

„Næ,” raabte pludselig den unge lyshaarede Mand, der havde givet

sig til at slentre rundt i Haven, „her skal I bare se nogle storartede Baade!”

De gik hen for at se paa dem. Inde i et lille Træsk ur var der op-hængt to pragtfulde Kaproningsbaade, der var lige saa fint byggede og omhyggeligt forarbejdede, som om det kunde være Luksusmøbler. De hang Side om Side ligesom to slanke Søstre, blanke og lysende i deres langagtige Smalhed. De gav en Lyst til at fare hen over Vandet i smukke lune Aftener eller paa en klar Sommermorgen til at glide langs med blomstersmykkede Bredder, hvor Træerne bader deres Grene i Vandet, hvor Sivene skælver i deres evige Gys og hvor Guldsmede svirrer forbi som blaa Lyn.

Hele Familien betragtede Baadene med Ærbødighed.

„Ja, de er minsandten storartede,” gentog Dufour.

Og som en Kender gik han dem efter i alle Enkeltheder. Han havde selv i sine unge Dage været med til at ro, sagde han; og han lod endogsaa forstaa, at han med dette her i Haanden — og han gjorde en Bevægelse, som om han trak paa Aarerne — ikke havde stukket op for nogen i Verden. Han havde i fordums Tid i Joinville overvundet mere end een Englænder i Kaproning. Han forklarede, at de to Tolde, som holder Aarerne, kaldes „Damerne”, og sagde spøgende, at de unge Rosportsmænd af gode Grunde aldrig tog ud uden deres „Damer”. Han blev helt ophedet af sin egen Udvikling og erklærede sig parat til at vædde med hvem som helst om, at han endnu med saadan en Baad magelig vilde kunne ro sine seks Mil i Timen.

Pigen viste sig ved Indgangen til Skuret og sagde:

„Frokosten er færdig.”

De skyndte sig tilbage, men uheldigvis var den bedste Plads, som Fru Dufour i Tankerne havde udvalgt sig til dem, i Mellemtiden blevet indtaget af to unge Mænd, som allerede var i Færd med at spise. Det var formodentlig de to Baades Ejermænd, for de var begge i Rosports-kostume.

De sad lænet saa mageligt tilbage, at de næsten laa paa deres Stole. Deres Ansigter var brændt ganske brune af Solen, og deres Bryst var kun beskyttet af en tynd Trikotrøje, som lod Armene, der var lige saa kraftige som Smedearme, være nøgne. De var begge to stærkt og solidt byggede og gik øjensynlig ud paa at vise deres Styrke, medens dog samtidig alle deres Bevægelser var prægede af den spændstige Ynde,

som kun kan erhverves gennem fysisk Træning og som er saa vidt forskellig fra den Misdannelse af Lemmerne, der skæmmer Arbejderen, der bestandig ved den samme Anspændelse tvinges ind i den samme Stilling.

De to Roere vekslede et Smil, da de saa Moderen, og et Blik, da de fik Oje paa Datteren.

„Lad os give dem vor Plads," foreslog den ene, „det vil give os Anledning til at stifte Bekendtskab.”

Den anden rejste sig øjeblikkelig og tilbød med sin Hue, der var halvt rød og halvt sort, i Haanden galant at afstaa det eneste Sted i Haven, hvor der ikke var for stærk Sol, til Damerne. Med en Masse Undskyldninger blev Tilbudet modtaget, og for at det skulde være mere landligt, satte hele Familien sig til Rette i Græsset uden hverken Borde eller Stole.

De to unge Mænd flyttede deres Mad nogle Skridt længere bort og satte sig igen til at spise. Deres nøgne Arme, som de gjorde sig Umage for rigtig at vise frem, gjorde den unge Pige lidt forlegen. Hun vendte endogsaa med Vilje Hovedet bort, for ikke at blive nødt til at se paa dem, medens Fru Dufour derimod adskilligt dristigere og plaget af en ægte kvindelig og maaske en lille Smule sanselig Nysgerrighed hvert Øjeblik saa hen paa dem og formodentlig i sit stille Sind med et Suk sammenlignede dem med sin Mands legemlige Grimhed.

Hun havde sat sig paa Hug i Græsset med Benene paa Skrædder-manérlagt over Kors, og hvert Øjeblik rørte hun sig under Paaskud af, at hun kunde mærke, at der var Myrer, som krøb op ad hende.

Dufour, der var bleven gnaven over de Fremmedes Nærværelse og Elskværdighed, søgte en bekvem Stilling, som det for Resten ikke lykkedes ham at finde, og den unge Mand med det lyse Haar sad og aad i Stilhed som en Tærsker.

„Det er et herligt Vejr i Dag,” sagde Fru Dufour til den ene af de to Sports mænd. Hun vilde vise sig elskværdig som Tak for, at de havde overladt hende deres Plads.

„Ja, Frue,” svarede han. „Kommer De ofte paa Landet?”

„Nej, kun en eller to Gange om Aaret for at trække lidt frisk Luft.”

„Jeg tager ud og overnatter hver Aften.”

„Aa, er det ikke dejligt?”

„Jo, overordentlig behageligt, Frue.”

Og han gav sig til at fortælle om sit daglige Liv i saa lyriske Vendinger, at det fik Hjertet til at banke i Livet paa de stakkels Smaaborgere, som hungrede efter grønne Træer og Spadsereture i det Frie, og led under den dumme Længsel efter Naturen, der hele Aaret igennem bag Butiksruden staar lokkende for deres Tanker.

Den unge Pige løftede bevæget sit Blik og saa paa Roeren.

Dufour talte for første Gang:

„Ja, det er et Liv,” sagde han.

Og han tilføjede:

„Vil du ikke have lidt mere Hare, lille Kone?”

„Nej Tak, min Ven.”

Hun vendte sig igen om mod de unge Mennesker og spurgte, idet hun pegede paa deres Arme:

„Fryser De aldrig, naar De gaar saaledes rundt?”

De gav sig begge til at le og forfærdede Familien ved Beretninger om deres vidunderlige Udholdenhed, om iskolde Bade, som de tog, dryppende af Sved, og om Ro ture i Nattetaage; og de slog sig voldsomt for Brystet for at vise, at det gav Genlyd.

„Ja, De ser ud til at have gode Kræfter,” sagde Dufour, som ikke længere talte om den Tid, da lian sejrede over Englænderne.

Frøken Dufour iagttog dem forskende fra Siden. Den unge Mand med det lyse Haar fik Vinen i den gale Hals; han var lige ved at kvæles af Hoste og sendte et helt Vandspring af rød Vin ud over Fruens Silkekjole. Hun blev rasende og forlangte Vand til at vaske Pletterne af med.

Imidlertid var det blevet mere og mere lummert. Den blinkende Flod syntes som et Baal, og Varmen og Vinen steg dem alle til Hovedet.

Dufour, der gennemlys fedes af en heftig Hikke, havde knappet sin Vest op oven for Benklæderne, medens hans Kone, som næsten ikke mere kunde faa Vejret, lidt efter lidt hægtede sit Kjoleliv op. Kommis'en sad glad og svingede med sin gule Hørdusk, og fyldte Gang paa Gang sit Glas. Bedstemoderen, som følte, at Vinen gjorde Virkning paa hende, holdt sig meget stiv og meget værdig. Hvad den unge

Pige angaar, saa kunde der ikke ses noget paa hende; der var kommen lidt stærkere Glød i hendes Øjne, og hendes brune Hud farvedes i Kinderne af et let Rosenskær.

Kaffen gjorde det ganske af med dem. De talte om at synge, og hver af dem gav en Vise til Bedste, hvorefter de andre klappede med fanatisk Begejstring.

Saa rejste de sig med en Del Besvær, og medens Kvinderne, halvt bedøvede, pustede ud, prøvede de to Mænd, som var stærkt berusede, paa at gøre gymnastiske Ovelser. Tunge og slatne, med skarlagentrødt Ansigt, hængte de sig kejtet op i Ringene, uden at det lykkedes dem at hæve sig op, og deres Skjorter truede hele Tiden med at kravle op af Benklæderne og give sig til at flagre i Vinden som Vimpler.

Imidlertid havde Roerne faaet deres Baade sat i Vandet og kom nu høfligt tilbage for at foreslaa en Tur op ad Floden.

„Aa, Dufour, vil du give Lov? Jeg beder dig!” raabte hans Kone.

Han saa drukkent paa hende uden at forstaa, hvad hun mente. Saa kom en af Roerne hen til dem med to Medes tænger i Haanden. Haabet om at kunne fange noget flammede op i den skikkelige Mands sløve Øjne, og lian gav Tilladelse til alt, hvad det skulde være.

Han satte sig til Rette i Skyggen under Broen med Benene hængende ud over Vandet, ved Siden af den unge lyshaarede Mand, som strakte sig ud lige saa lang han var for at sove.

Den ene af Roerne opofrede sig: han tog Moderen.

„Til den lille Skov paa Englænderøen,” raabte han, idet han roede bort.

Den anden Baad kom langsommere af Sted. Den unge Mand havde saa travlt med at se paa sin Passager, at han ikke kunde tænke paa andet, og han var saa betaget af Bevægelse, at det lammede hans Styrke. Den unge Pige, der sad paa Styrmandens Sæde, lod sig rive med af Glæden over at være paa Vandet.

Hun havde en Følelse, som om alle Tanker gled fra hende, som om der faldt Ro over hendes Lemmer, og som om hun var kommen langt bort fra sig selv og over i en betagende Rus. Hun var bleven meget rød i Hovedet, og hendes Aandedrag var blevet kortere. Vinen havde gjort hende svimmel og Svimmelheden tog til under den tropiske Hede, der dirrede rundt omkring hende; hun syntes, at alle Træerne inde

paa Bredden bøjede sig og hilste paa hende. En ubestemt Trang til Nydelse, en Opbrusning i hendes Blod strømmede igennem hendes Ledeme, der var hidset af Solglød. Og samtidig var hun ogsaa forvirret over at være ude paa Vandet, mellem mennesketomme Bredder, hvorfra Himlens Flammer havde skræmmet alle bort, ganske alene med en ung Mand, som fandt hende smuk, hvis Blik kærtegnede hendes Hud og hvis Attraa trængte ind i hende ligesom Solstraalerne.

Følelsen af, at de ikke var i Stand til at tale, forøgede deres Bevægelse, og de gav sig til at se paa Omgivelserne. Endelig gjorde han Vold paa sig selv og spurgte om hendes Navn.

„Henriette,” sagde hun.

„Nej, tænk hvor morsomt, jeg hedder Henri,” svarede han.

Lyden af deres Stemmer havde gjort dem roligere; de gav sig til interesserede at betragte Bredden. Den anden Baad var standset og syntes at vente paa dem. Dens Ejermand raabte til dem:

„Vi kan støde til jer i Skoven; vi ror ned til Robinson, for Fruen er tørstig.”

Saa lænede han sig langt tilbage, førte Aarerne kraftigt gennem Vandet og Baaden fjernede sig saa hastigt, at den snart var ude af Syne.

De havde i nogen Tid kunnet skelne en fjern, vedvarende Brus, nu lød det, som om den hurtigt kom nærmere. Selve Floden syntes at dirre, som om den dumpe Lyd steg op fra dens Dybder.

„Hvad er det, man kan høre?” spurgte hun.

Det var Vandets Fald ned over Dæmningen, der ved Øens Spids skar Floden over i to Dele. Han begyndte at fortabe sig i en Forklaring, da midt igennem Vandfaldets Larmen en svag Fuglekvidder, som syntes at være meget langt borte, naaede deres Øren.

„Nej da,” udbrød han, „det er en Nattergal, der synger nu ved højlys Dag, saa maa Hunnerne være i Færd med at ruge.”

En Nattergal! Hun havde aldrig før hørt en Nattergal synge, og Tanken om at komme til det fik hendes Hjerte til at banke i poetisk Længsel. En Nattergal! Det vil sige det usynlige Vidne til det Elskovsmøde, Julie ventede paa sin Balkon, den Musik, som Himlen skænker Menneskenes Favntag, den evige, inspirerende Kilde til alle de kæln Romancer, som faar alle stakkels smaa sværmeriske Pigehejter til at

banke for et rosenrødt Ideal.

Hun skulde altsaa virkelig faa en Nattergal at høre.

„Gør ingen Støj,” sagde hendes Ledsager, „vi kan gaa i Land i Skoven og sætte os lige tæt ved den.”

Baaden syntes at glide. Øen var dækket af Træer, og Bredden var saa lav, at Blikket uhindret kunde søge ind i det tætte Krat. De lagde til; Baaden blev bundet fast. Henriette støttede sig til Henris Arm og de listede sig forsigtigt frem mellem Grenene.

„Buk Dem ned,” sagde han.

Hun bøjede sig, og gennem et sammenvokset Virvar af Slyngplanter, Blade og Siv trængte de ind paa en lille overskygget Plet, der var saa godt gemt, at man maatte kende den for at kunne finde den. Den unge Mand kaldte den leende sit „private Kabinet”.

Lige over deres Hoveder, skjult i et af de Træer, der bredte sin Skygge over dem, fløjtede Nattergalen stadig. Den kvidrede Løb og Triller, saa udsendte den høje, skælvende Toner, som skar gennem den hede Stilhed, der tyngende hvilede over Jorden, de fyldte Luften, rullede ned ad Floden, svævede hen over Markerne og syntes til sidst at forsvinde ude i Horisonten.

De talte ikke, af Skræk for at den skulde flyve sin Vej. De sad ganske tæt ved Siden af hinanden, og langsomt listede Henris Arm sig med et blidt Tryk om Livet paa Henriette. Uden Vrede blev hun ved at tage den dristige Haand og skyde den til Side, hver Gang den nærmede sig, uden at hun forøvrigt følte sig det mindste forlegen ved dette Kærtæg; det var som noget ganske naturligt, som hun lige saa naturligt søgte at unddrage sig.

Hensunken i Ekstase lyttede hun til Fuglens Kvidren. Uendelige Længsler efter Lykke dukkede frem i hende, en pludselig Ømhedstrang strømmede igennem hende, en uanet Verden af overmenneskelig Poesi aabnede sig for hende, og hun følte en saadan Slaphed i sit Hjerte og i sine Nerver, at hun græd uden at vide hvorfor. Den unge Mand trykkede hende igen ind til sig: hun stødte ham ikke længere tilbage; hun tænkte ikke mere paa det.

Nattergalen tav pludselig. Noget borte raabte en Stemme:

„Henriette!”

„Svar ikke,” hviskede han ganske sagte, „saa faar De Fuglen til at flyve bort.”

Hun havde for Resten heller ikke tænkt paa at svare.

I nogen Tid blev de siddende saaledes. Fru Dufour maatte have taget Plads et Sted i Nærheden, thi fra Tid til anden opfangede de utydeligt et Par Smaahvin; den anden Roer blev aabenbart lidt nærgaaende mod den fyldige Dame.

Den unge Pige blev ved at græde, hun følte sig indsvøbt i en uendelig blød Stemning, og det var, som om en ukendt Kildren rislede ned over hendes varme Hud. Henris Hoved laa paa hendes Skulder; paa een Gang kyssede han hendes Mund. Hun blev oprørt over hans Frækhed og kastede sig bag over for at undgaa ham. Men han bøjede sig med hele sit Legeme hen over hende og forfulgte længe den Mund, der hele Tiden flygtede for hans. Saa fangede han den og pressede sine Læber fast ind imod den. Hele hendes Modstand faldt til Jorden, som om den var knust under en alt for tung Vægt, en vild Længsel tog Magien fra hende, og hun knugede ham ind mod sit Bryst og gengældte hans Kys.

Alt var stille omkring dem. Fuglen gav sig igen til at synge. Den udstødte først tre gennemtrængende Toner, der lød som en Elskovskalden; saa, efter et Øjebliks Tavshed, begyndte den med svagere Røst paa nogle langsomme og dæmpede Overgange.

En mild Brise gled hen over Skoven og fremlokkede en sagte Mumlen i Løvet, og frem under Grenenes Dybder hævede sig to elskovsfyldte Suk, der blandede sig med Nattergalens Sang og med Skovens lette Aandepust.

En Rus rev Fuglen med sig, lidt efter lidt forstærkedes dens Røst, ligesom en Ild, der griber om sig, eller en Lidenskab, der vokser, og syntes at akkompagnere en Sang af Kys under Træet. Saa brød Begejstringen i dens Strube over alle Skranker. Den dvælede saa længe paa een Tone, indtil den betaget af Svimmelhed gik over i en Række melodiose Trækninger.

Nu og da hvilede den sig lidt og nøjedes med at udstøde to eller tre lette Fløjt, som den pludselig afsluttede med en høj skærende Tone. Eller ogsaa kvindrede den løs i vanvittig Overstadighed med et Væld af Skalaer, af skælvende Triller og af dirrende Tremulanter, som en rasende Kærlighedshymne, efterfulgt af et Sejrsskrig.

Saa tav den og lyttede til en Stønnen, der neden under den bævede

saa dybt, at man kunde have taget den for en Sjæls Farvel. Lyden vedvarede i nogen Tid og endte i en Hulken.

De var begge meget blege, da de forlod deres grønne Leje. Den blaa Himmel forekom dem formørket; den glødende Sol var slukket for deres Øjne; de følte Ensomheden og Stilheden omkring dem. De gik hurtigt ved Siden af hinanden, uden at tale til hinanden og uden at røre ved hinanden, de syntes at være bleven uforsonlige Fjender, som om der var opstaaet Lede mellem deres Legemer og Had mellem deres Tanker. Med Mellemlum raabte Henriette:

„Mo'r!”

Der blev Røre under nogle Buske og Henri syntes, at han saa et hvidt Skørt hastigt blive slaaet ned over en tyk Læg; og maaske noget for nær til sin Sidemand viste den svulmende Dame sig, en lille Smule forvirret og endnu mere rød i Hovedet, med skinnende Øjne og højt bølgende Bryst. Hendes Ledsager maatte have set løjerlige Ting, thi lians Ansigt gennemkrydsedes af pludselige Latterfordrejninger, som det ikke lykkedes ham at beherske.

Fru Dufour klyngede sig ømt til lians Arm og de gik ned mod Baadene. Henri, der stadig tavs gik foran ved Siden af den unge Pige, troede et Par Gange at skelne Lyden af et halvkvalt Kys.

Endelig naaede de tilbage til Bézons.

Dufour, som i Mellemtiden var bleven ædru, var bristefærdig af Utaalmodighed. Den unge lyshaarede Mand var i Færd med at tage sig endnu en Bid, inden de skulde køre bort fra Kroen. Vognen stod forspændt i Gaarden, og Bedstemoderen, der allerede havde sat sig op, var ude af sig selv af Angst for at blive overfaldet af Mørket, inden de naaede Byen, da Omegnen af Paris skulde være i højeste Grad usikker.

Der blev udvekslet Haandtryk og Familien Dufour kørte af Sted.

„Paa Gensyn!” raabte Roerne efter dem.

Et Suk og en Taare var Svaret.

To Maaneder senere, da Henri en Dag gik igennem Rue des Martyrs, læste han over en Dør: Dufour, Isenkræmmer.

Han gik ind.

Den svære Dame fyldte ved Kassen. Hun genkendte ham øjeblikkelig, og efter en Mængde høflige Talemaader spurgte han til Familiens Medlemmer.

„Og hvorledes har Frøken Henriette det?”

„Tak, rigtig godt, hun er gift.”

„Aah! ...”

Han var bleven helt bleg af Bevægelse, og han spurgte videre:

„Med . . . med hvem?”

„Med den unge Mand, De ved nok, som var med den Dag. Det er ham, der skal have Forretningen efter os.”

„Naa, saaledes ... jeg forstaar.”

Han vilde gaa; han følte sig meget bedrøvet, uden rigtig at vide hvorfor.

Fru Dufour holdt ham tilbage:

„Og Deres Ven ?” spurgte hun forlegen.

„Tak, han har det udmærket.”

„De vil nok hilse ham fra mig, ikke? Og sig til ham, om han ikke vil kigge indenfor, hvis hans Vej skulde falde forbi . . .”

Hun rødmede stærkt og lagde til:

„Sig ham, at det vilde glæde mig overordentlig meget.”

„Det skal jeg ikke glemme. Farvel!”

„Farvel. . . kom snart igen!”

En meget varm Søndag i det paafølgende Aar dukkede pludselig alle Enkelthederne ved dette Eventyr, som Henri aldrig havde glemt, saa tydeligt og længselsvækkende frem for ham, at han ganske alene søgte tilbage til sit Tilflugtssted i Skoven.

Han blev staaende aldeles maalløs. Hun var der. Sørgmodig sad hun paa Græsset ved Siden af sin Ægtefælle, den unge lyshaarede Mand, der, stadig i Skjorteærmer, laa og sov saa samvittighedsfuldt som et Murmeldyr.

Hun blev saa bleg, da hun saa Henri komme, at han troede, hun skulde besvime. Saa gav de sig til at passiare meget naturligt sammen, som om slet intet var hændt imellem dem.

Men da han fortalte hende, at han holdt meget af dette Sted, og at han ofte om Søndagen kom derhen for at hvile sig og drømme om

mange Minder, saa hun ham længe ind i Øjnene:
„Jeg tænker paa det hver Aften,” sagde hun.
Hendes Mand vaagnede og gabede.
„Naa, min Skat, nu er det vist paa Tide, vi ser at komme hjem.”

Oversat af Loulou Lassen, 1943.